

Tema del mes

A PROPÒSIT DE L'EMPRESONAMENT DELS SINDICALSITES CÀNDIDO I MORALA

Implacable per als humils, submissa per als poderosos

Rafael Cid

En les dictadures el Codi Penal és l'eina usual amb que es legitima la repressió institucional. En les democràcies, el Codi Penal deixa d'estar al servei d'una classe o ideologia per a arbitrar la mínima coacció exigida per al consens social. Això és en teoria; la pràctica sol ser distinta.

Amb la important diferència que en una dictadura el principi de presumpció de culpabilitat acostuma a imputar-se al poder arbitrari, i per contra, en les democràcies, el poder sol gaudir de credibilitat política. Per això, les injustícies en una democràcia triguem molt en visualitzar-se davant l'opinió pública i ser rebutjades. Sovint, una exagerada presumpció d'innocència (negligència en vigilant) suposa un passaport cap a l'autisme social i la impunitat.

La condemna de 3 anys de presó a Cándido i Morala, els sindicalistes de la Naval de Gijón en que s'inspira la pel·lícula "Los lunes al sol", és un acte propi d'altres temps, una conducta bàrbara. Ficar a la presó a dos representants dels treballadors per desdrossar un vídeo de tràfic que gravava els enfrontaments entre obrers i policies arran del tancament de les drasanes, fa pudor a atropellament i indica l'esperit revanxista amb que alguns jutges interpreten les lleis a Espanya. Però, al mateix temps, mostra el perfil d'un nou sindicalisme d'acció directa, sense alliberats ni capdavaners a part, que està brollant en

l'entranys del voraç marc de relacions laborals que imposa el neoliberalisme global.

Però el de Cándido i Morala no és un cas aïllat. Existeix una espècie de Brunete judicial que sembla tenir gravat en les bocamànigues de les seves punyetes la missió d'evitar que els valors de la democràcia social penetrin en la cultura quotidiana. Són gent de botonada i rànica estirp que es mostra implacable amb els humils i submissa amb els poderosos. Persones que no veuen l'estat de necessitat, ni eximent en la protesta d'uns treballadors condemnats a l'atur pels vaivens d'una economia especulativa, ni de bon tros es plantegen si cap sospitar inducció al delictes quan "infiltrats" de la policia (ah, la vella i torticera fórmula del desgraciat "cas Scala" de Barcelona) han tirat gasolina sobre la ferida oberta de la revolució.

No, no és un cas aïllat. Recordem el processament de 4 estudiants pels enfrontaments de la marxa antiLOU del 2001 a Madrid, la condemna a 1 any de presó d'altres 2 universitaris per no haver acudit a presidir una taula electoral en la Universitat Complutense de Madrid i la cacicada d'emparar l'expulsió de la CGT del local sindical que venia utilitzant des de fa anys a Madrid per a destinar-lo a construir pisos de luxe. Parlar en aquestes circumstàncies d'igualtat davant la llei és una broma pesada. Tenim un Codi Penal generós quan es tracta que multimilionaris com els Albertos, condemnats en ferm pel subpreu per una mica més que trencar

una càmera municipal, facin la seva vida tranquil·lament, i que l'estafador reincident José María Ruiz Mateos i un condemnat per doble assassinat com Rodríguez Galindo compleixin les seves condemes a casa, però que esdevé inflexible si es tracta de contextualitzar a dos humils treballadors que van dur la seva repulsa a estavellar-la contra un vídeo de tràfic.

Tot això posa de manifest l'existència en la pràctica d'un Codi Penal de dues velocitats: una per a rics i altra per a pringats. Taxonomia que, en temes com el del delictes d'injúries i calúmnies al Cap de l'Estat, ofereix la paradoxa que el "democràtic" és més sever que el "totalitari". El Codi Penal de Franco (reforma 1963, article 147) només emparava al Cap de l'Estat; el Codi Penal vigent (reforma 1995, article 490, apartat 3) estén aquesta tutela al Cap de l'Estat i "a qualsevol dels seus ascendents i descendents". Senyors dels partits "majoritaris", cavallers dels sindicats "representatius", intel·lectuals del quart poder, sogaços escriptors, segueixen amb els seus jocs malabars, no promouguin a Cándido i Morala al Premi Príncep d'Astúries, el país real l'hi agrairà. Nulla esthetica sine etica.

PD: Els sindicalistes detinguts de la Naval Gijón, Cándido González Carnero i Juan Manuel Martínez Morala han sortit de la presó de Villabona el 4 de juliol. Institucions Penitenciàries ha decretat el tercer grau per als sindicalistes de la Corriente Sindical de Izquierdas. Han de seguir complint el tercer grau a casa.

> OPINIÓ

Injusta sentència contra el pagès antitransgènic Josep Pàmies

Campanya de Solidaritat amb Josep Pàmies (<http://www.freepamies.org>)

En primer lloc, manifestem la nostra disconformitat amb la sentència judicial 181/2007 del Jutjat nº 2 de lo Penal de Lleida. La sentència ha absolt a Josep Pàmies dels delictes que li imputava la fiscalia i l'acusació particular declarant-lo innocent d'atemptat a l'autoritat i de lesions. Ara bé, incomprensiblement, la jutgessa considera que Josep és culpable de dues faltes lleus (desobediència i lesions) i responsable civil davant els 329 dies de baixa del guàrdia civil Alvaro Giménez Sacanell i de les suposades seqüeles. Això suposa, de fet, dues petites multes, la indemnització de 22.000 euros al guàrdia civil denunciant i les costes del judici. La defensa presentarà un recurs d'apel·lació a l'Audiència Provincial de Lleida.

Recordem que es jutjava el passat 11 de juny a Josep Pàmies. Concretament, se li demanaven 4 anys de presó i 50.000 per una ocupació de la subdelegació del Govern a Lleida; l'acció es va realitzar el 13 de setembre de 2003, i en ella va resultar lesionat un guàrdia civil.

Des de la Campanya considerem que en el judici va quedar demostrada la mala fe del denunciador i la irregularitat del procés que va seguir aquesta denúncia.

En cap moment, es va provar que Josep Pàmies agredís al denunciador ni que estigués a primera línia en el moment dels fets. La jutgessa ha donat per bona la versió del guàrdia civil, l'únic testimoni que incrimina a Josep i la credibilitat del qual es va posar més que en entredit, pel seu interès personal en jubilar-se amb doble paga si sortia victoriós del judici i pels seus antecedents mèdics. El dia dels fets, Giménez Sacanell, no va demanar reforços perquè es detingués a cap dels manifestants però curiosament va acusar a Pàmies d'agressió un any després. Avui sabem que Sacanell va rebre pressions per tal de que denunciés a Pàmies i justificqués la entrada dels manifestants a l'edifici.

Sacanell, tampoc va anar a visitar-se de les suposades lesions fins tres dies després, via metge de capçalera quan l'habitual en agents de seguretat és que ho facin a l'instant, a urgències. Cap de les ressonàncies i proves mèdiques va demostrar cap lesió important fins després de l'explora-

ció quirúrgica a la que es va sotmetre mesos més tard.

En el judici va quedar demostrat, que Sacanell havia tingut una lesió al mateix lloc del cos i dos anys abans cosa que fa sospitar de la veracitat de la seva denúncia i de les causes reals de la baixa de 329 dies. En tot cas, el que no té cap mena de lògica és que la jutgessa consideri responsable civil a Pàmies, quan ella mateixa reconeix la possibilitat que la baixa sigui producte d'un empitjorament de l'antiga lesió. Com a molt, la hipotètica culpabilitat de Pàmies hauria de suposar una indemnització per la lesió d'aquell dia i que es cura habitualment, i segons manifestà la forense, amb un vendatge compressiu i analgèsics.

Valorem que la jutgessa va actuar amb prejudicis el mateix dia del judici, no deixant entrar a la sala al públic present i al·legant que podia haver-hi persones violentes. Pensem que aquests mateixos prejudicis han influït en la sentència. Creiem que es tracta d'una sentència per escarmentar la lluita pagesa de base i que s'ha volgut criminalitzar i afeblir els recursos econòmics i els suports socials del moviment antitransgènic.

Valorem molt positivament la solidaritat que ha despertat el cas del Josep i les moltes mostres de suport que hem rebut, per part de 250 entitats i més de 3000 persones que han signat el manifest de suport al Josep.

La campanya de suport al Josep i alguns col·lectius que la formem, engegarem la nova plataforma "Som lo que Sembrem", per dur a terme una Iniciativa legislativa popular per declarar Catalunya lliure de transgènics, i exigir un etiquetatge que permeti al consumidor discriminar els aliments amb modificació genètica.

Recorrem totes les comarques de Catalunya amb una carrossa antitransgènica arrossegada per un tractor, que farà el relleu a cada comarca, començant a Balaguer i acabant a la Plaça Sant Jaume de Barcelona. L'objectiu es recollir les 50.000 signatures per portar la proposta al parlament.